

MURAT GÜLSOY

SEVGİLİNİN
GECİKEN ÖLÜMÜ

ROMAN

♥
CAN

3.
BASKI

MURAT GÜLSOY
SEVGİLİNİN
GECİKEN ÖLÜMÜ

Can Yayınları 1532

© 2005, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2005

3. basım: Temmuz 2011

Bu kitabın 3. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-0602-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MURAT GÜLSOY

SEVGİLİNİN
GECİKEN ÖLÜMÜ

ROMAN

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği ve Diğer Hikâyeler, 2002

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2003

Bu An'ı Daha Önce Yaşamıştım, 2004

Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık, 2004

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece / Kendini Fark Eden Hikâye, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. 2000 yılından bu yana aynı ekiple elektronik yayınevi altkitap.com'u yürütüyor. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile (Çince, Makedonca, Rumence, Bulgarca) çevrildi. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

Murat Gülsoy'un internet adresi:

www.muratgulsoy.com

www.602gece.blogspot.com

Nazlı'ya

Öncesinde...

Yanında zıpkın olsaydı... Daha önce hiç görmediği turuncu çizgili bir sürünün peşinden giderken aniden karşısına çıkan mürekkepbalığını fark edince Cem zıpkınsız olduğuna hayıflandı. Yaratık onu bir tehlike olarak algıladığının işareti olarak sütümsü bir sıvıyı çevresine salgılamaya başladığında Cem arkasına bile bakmadan kıyıya doğru yüzmeye koyuldu. Albino mürekkepbalığı diye bir şey olabilir miydi?

Kayaların oradaydı. Suyun üzerinde sırtüstü yatıyordu Serap. Kolları iki yana açık. Uyur gibiydi. Cem genç kadını şaşırtmak için dipten gitmeye karar vererek derin bir nefes aldı.

Sarılmışlardı. Bacaklarını Cem'in beline dolamıştı. Ağır ağır batıyorlardı. Su soğuk olmasına rağmen Cem gittikçe ısındığını, kasıklarının alev alev yanmaya başladığını hissediyordu. Kulakları tıkanmıştı. Denizkestanelerinin çıtırtılarına bir motorun uzak homurtusu karışıyordu. Serap'ın ağzı bir deniz yaratığı olmuştu. Cem'in diliyle girintileri arasında gezindiği yumuşak davetkâr bir istiridyeye. Bacaklarının arasında yosunlar dalgalanıyordu.

Kayığa çıktığında saatini düşürmüş olduğunu fark etti. Aslı kayığın burun kısmına uzanmıştı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Kıyıdan görülmeyecekleri bir noktaya git-

seler iyi olacaktı. Havai kız. Ayak bileğini saran dikenli tel dövmesine bakarak Cem küreklere asıldı. Yeni bir saat almak zorundayım artık, diye düşünüyordu. Kum-salda uzanmış kitap okuyan Serap'ın silueti gittikçe küçülüyor, bulanıklaşıyordu. Çatırtılar... Boyası dökülmüş küreğin sıcak pütürlü yüzeyi ellerini yakıyordu. Iskar-mozlardan birinin iyice gevşemiş olduğunu fark etti. Sıkıştırmaya çalışırken tahta parçası unufak oldu. Ötekine elini attığında o da dağılıp gitti. Cem kürekleri nereye takacağını düşünürken Aslı'nın sesini duydu. Baksana hava ne kadar tuhaflaştı! Cem başını kaldırdığında her yerin beyaz bir sisle silinmiş olduğunu gördü. Albino mürekkepbalığı! O kadar etkili olabilir miydi? Yanında zıpkını olsaydı...

Ada iyice görünmez oldu. Deniz ve gökyüzü aynı renkte buluşurken ufuk çizgisi eriyip gitmiş, kayıktakiler dev bir su damlasının içinde kalmışlardı. Sabah mı akşam mı? Belirsiz... Öylece bekliyorlardı. Saatini düşürmüş olmasaydı... Telefonun sesini önce algılayamadı Cem. Serap'ın okuduğu kalın kitabın kapağı güneşten solmuştu. Telefonu açmayacak mısın? Serap'ın yüzünde muzip bir ifade vardı. Telefon diyorum. Çok şarap içtiği akşamlardaki gibi yanakları kızarmıştı. Cem Aslı'dan bir sigara istedi. Hayır, açmayacağım telefonu. Serap'la Aslı göz göze geldiler. Omuz silktiler. Sen bilirsin Cem. Cem kayığın altında kaynayan turuncu balık sürüsüne bakarken telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Mavi su damlasının dışında, başka bir âlemde.

Berzah'ta...

Cem çok meşguldü. Evin içine yayılan kokuyu bastırmak için oda spreyi sıktıktan sonra plastik eldivenleri giydi. Aklından geçen düşüncelerin birbiriyle bağı çok zayıftı. Eskisi gibi değildi. Yapışkanlı bantları çözdü. Görüntü: Cem ile Serap gazete okuyor. Arjantin’de bir süpermarkette kadın işçilerin tuvalete gitmeleri yasaklanmış. Kadın işçiler altbezi takmaya zorlanıyormuş... Serap haberi yüksek sesle okuduktan sonra dehşetle Cem’e bakıyor. Sabah güneşi ağaç dallarının arasından parça parça üzerlerine yağıyor. Cem geçmekte olan geminin bandırasını okumaya çalışırken mırıldanıyor: Dünya korkunç bir yer... Hisar’da sabah kahvaltısı, günlerden pazar, yıllardan mutluluk. Şimdi: Serap’ın altını ıslak bezle güzelce siliyordu. Renk ve kıvamı normal. Çok koyu olursa kanamadan kuşkulunacaktı. Sarımsı dışkının siyah kasık tüyelerine bulaşmış olduğunu fark ettiğinde bir öğürtü geliyor. Dolu altbezini rulo yapıp yapışkanlarından bantlıyor. Yeni bezi yerleştirdikten sonra pişik kremi sürüp sürmemek konusunda tereddüt ediyor. Serap’ın kabaetlerindeki küçük sivilcelere bakarak bir süre düşünüyor. Kremi akşama sürmeye karar vererek yeni bezi kapatıyor. Eldivenleri çıkarıp atık torbasına sıkıştırıyor.

Vejetatif durum.

Vejetaryen değildi. Hep olmak gerektiğini söyler ama ilk kebabçı programında verdiği sözleri unuttur, kırmızı etin iç yakıcı tadına teslim olurdu. Serap... Şimdi vejetatif durumda. Bitkisel hayat. Bitki... Cem yavaş yavaş yeni hayatlarına alışmış olduğunu düşünüyor. Bazen de eski hayatı ile şimdiki durum arasında benzerlikler arıyor. Boşuna... Artık Cem başka biriydi. Birincisi: Çenesi düşmüştü. Eve kim gelirse gelsin taşkın bir heyecanla ağırlamaya çalışıyordu. Ölümün kıyısındaki bir hastanın evine gelirken hepsinin ayakları geri geri gidiyor, bu yüzden konukların kasvetli bir ortamla karşılaşmamaları için elinden geleni yapıyordu. Bir tek Gamze geldiğinde kendini çok yorgun ve bitkin hissediyor. Sırtındaki ağrının şiddeti artıyor. Gamze kalsın diye gözünün içine bakıyor. İki kadeh bir şeyler içmeye çok ihtiyacı var. Yalnızken içmiyor. Acil bir durum olursa başa çıkamamaktan korkuyor. Acil bir durum: Her şey olabilir. Yemek borusu tıkanabilir, Serap ölebilir, evet, bu da bir seçenek... Cem ilk andan beri böyle bir duruma hazırlıklı. Serap'ın uyanması o kadar düşük bir olasılık ki... Erkan'a "beyaz atlı prens izni" verse bile... (Gelini öpebilirsin.) Uyuyan güzelin uyanma olasılığı binde bir. Cem mutfakta salata yaparken başını kaldırıp şehre bakıyor. Bu şehirde bin tane PVS hastası var mıdır? PVS demek içini rahatlatıyor. Kalıcı Bitkisel Durum demek yerine *persistent vegetative state*'in kısaltmasını bir hastalık adı olarak benimsemeyi tercih ediyor. Her hastalığın bir gün çaresi bulunuyor çünkü... Önemli olan adını koymak.

Salata hazır. Makarnanın suyu da... Sabah dokuza kadar evdeki tüm işleri bitirmeye programlamıştı kendini. Saate baktı: on. Bir saat gecikmişti. Öğlen pişireceği makarnanın suyunu da şimdi koymasa olmazdı sanki. Cem ev kadınına dönüşmemek için disiplin altına almıştı gündelik yaşamı. Programı oldukça sadeydi. Askerlik gibi:

07.30 kalkış DDT (duş-diş-tıraş);

07.45 kahvaltı;

08.00-09.00 evişleri;

09.00-11.00 Serap'ı besleme ve Serap'a okuma saati;

11.00-12.30 müzik terapi;

12.30 öğlen yemeği;

13.30 öğle uykusu;

(İşte bu yeni dönemin âdetiydi, uzun öğle uykuları. Siesta. Bir-iki saati aştığı çok oluyordu. Sabahları erken uyanmak zorunda olduğu için uykusu geliyordu. Oysa Elmas Bey öyle demiyordu. Cem bunalımda olduğu için uyuyordu durmadan. Bunalımdaydı: Hatta farkında olmadığı kadar derindi bunalımı. Yardıma ihtiyacı vardı. Ona yardım etmesine izin vermeliydi. Cem, Elmas Bey'in söylediklerini sessizce dinliyor ve en ciddi haliyle yarıldığını söylüyordu. O bu türden acılara efsunluydu. Peki gerçekte bunalımda mıydı? Elmas Bey'e göre, davranışları normal değildi. Abartılı neşeli haller, Serap'a ille de kendim bakacağım diye eve kapanmalar, öyle kışla disiplini, planlar, programlar...)

17.00 çay molası;

(Hem sonra işi bırakmış olması hazmedilir gibi değildi, onun yapabileceği daha çok şey vardı. Cem işten söz açılınca fazla bir şey söyleyemiyordu. Elmas Bey'in hâlâ ona değer vermesinden mutlu oluyordu. Nasıl söyleyebilirdi ki... Uzun zamandan beri zaten kendisinden çok da umutlu olmadığını... Belirsiz bir zamandan beri -Hayat Geçiyor bittiğinden beri, hatta belki çok daha önceden beri... belki de dergiyi bitiren de kendi bitişiydi-kendini verimli hissetmiyordu. En az moral bozucu tanım buydu. Verimsizlik... Elmas Bey onu sabırla dinlerken Cem'in gözünün önünde uçsuz bucaksız tarlalar, sürülmeyi bekleyen, bekledikçe ölen... verimsizlik.)

18.00 Serap'ın temizliği / bakımı;

(Örneğin, Serap'ın bakımı için bir yardımcı tutabilirdi, kendine daha fazla zaman ayırabilirdi, evden çalışabilirdi ya da birkaç saat çıkararak bir sürü iş halledebilirdi... Elmas Bey'i huzur içinde dinliyordu. Onunla ilgilenen biri vardı. Serap'ın yokluğunda buna ihtiyaç duymuştu. Serap bir zamanlar onun için kişisel bir cennetti. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Elmas Bey hep böyle konuşsun istiyordu. Dinleyebilirdi. Hoşuna gidiyordu onun için endişelenilmesi ya da umutlanması...)

19.00 akşam yemeği;

20.00 serbest saatler veya etüt;

23.00 yatış.

Elbette bu program kapıyı çalan ilk ziyaretçiyle bozuluyor, Serap'ın bakımı dışındaki her şey değişebiliyordu. İyiydi Cem. İyiydi. Gerçekten. Elmas Bey boşuna üsteliyordu. En son geçen hafta uğramıştı. Elmas Bey... Allah uzun ömürler versin, Cem'in bu dünyada en sevdiği adamlardan biri. İlgisini hiç eksiltmedi. Elmas Bey bu konuda şaşılacak kadar çok insan tanırdı. Bir hastalık hastası için çok doğal. Hastalık hastası denemezdi aslında, daha çok... sağlık hastası. Daha sağlıklı nasıl olunur sorusunun olası cevaplarını badem, ceviz, yeşil çay, oksijen terapisi, büyüme hormonu cinsinden formüle etmek onun hobisiydi. Doktorların en iyilerini bulup getirdi, Cem'e para bile ödetmedi. Ama durum maalesef umutsuzdu. Serap kazadan on gün sonra gözlerini açmış, komadan çıkmış, Cem'i sonsuz bir neşeye boğmuştu. Ama hepsi o kadardı. Kendinde değildi. Bitkisel hayattaydı. Doktorlar Serap'ın raporlarına ve dosyalarına bakar bakmaz durumu anlıyorlardı. Peki Cem umutlu muydu? Bu soruyu kendine sormuyordu. Çünkü ardından sökün edecek soru fırtınasından ürküyordu. Bu şekilde iyiydi. Gerçekten iyiydi. Cem, yıllarca amaçsızca yaşadıkdan sonra bir yoğun bakım hemşiresi olmuştu.

*Modern edebiyatımızın etkili kalemlerinden
Murat Gülsoy, türler arasında gezinirken
yazıdan bir aynaya bakmaya davet
eder bizi. Sayfaları heyecanla çevirirken
kâh zamane bireyinin hali pür melaliyle
yüzleşmeye çağırılırız kâh yazıdan bir
dünyanın sırlarına ortak oluruz.*

Hazır yanıtların değil soruların yazarı olmayı seçen Murat Gülsoy, *Sevgilinin Geciken Ölümü*'nde aşkın büyübozumuna kalkışıyor. *Bu Kitabı Çalın*'dan tanıdığımız Gazeteci Cem, bitkisel hayata girmiş olan biricik aşkı Serap'a bakmak üzere kendini dünyadan soyutlayarak eve kapanmıştır. Birbirinin aynı olan günlerin bir özeti olabilecek bir anın içinde sıkışmış olan Cem'in üzerindeki psikolojik gerilim zihinsel durumunu değiştirmekte, ölümle yaşam arasında asılı kalmış olan "sevgili"nin bedenini, zihinsel bir savaş alanına dönüştürmektedir. Sıra dışı olayların gazetecisi Cem'in bu sefer çözmek zorunda olduğu; ölüm ile yaşam, Doğu ile Batı ve bilim ile mistik inançlar arasında asılı kalmış modern insanın temel meseleleridir.

ISBN 978-975-07-0602-8

9 789750 706028